

TANKER

ved

VELEDLE, HÖYFORNEMME

Hr. JOHAN JOACHIM KROHNS

GRAV.

ERBÖDIGST

AV

B. BÖRRETZEN.

BERGEN, 1797.

TRYKT HOS R. DAHLS EFTERLEVERSKER.

Si fødes til vor Grav, vi leve for at døe —
Sit var den Uvstand kort; men lod sig en fastsætte,
Den handler klogest, som vil her sit Huus indrette
Paa denne Sandheds Grund: Alt Kiød er kun
som Høe;

Thi da meer' tryg mod Sorg og mod hver selvgiort
Plage,
Dg meere fast i Dyd man tæller sine Dage.

Hvert Gode paa vor Jord ustadigt flygter hen —
Din Gaar=dags Glæde er, i Dag, som Nattens
Dremme,
Forgiæves maae du da dens usle Værd berømme;
Thi tomme Skygger har den lævnet dig igien;
Men og, til Himlens Lov! den borttog fra vort Minde
Henfarne Times Nød, og lod dens Nag forsvinde.

Med:

Medchristne! vi som end med saa usikre Fied
Betræde Livets Bey, og mod forskjellig Skiebne
For den useete Tid saa ængstelig os væbne,
Et Lidet standse vi ved dette Hvilested.

Et Blik til Mandens Støv og hvad dets Liv kan
lære;
Maaffee paa Hjertet lagt os nyttigt skulle være.

Blev Armod Skiebne's Lov og den modtog' dig ung,
Dg trodsed' al din Flid og spotted' dine Kræfter,
Dg skuffed alt dit Haab og hvad du langtes efter,
At Byrden av din Trang blev stedse meere tung,
Var Graad den Mættelse som dine Smuler væded',
Var klare Taarers Gang det Kildevæld dig glæded'.

Din Tilstand synes stræng, og ringe dine Kaar,
Helst naar paa Siden de med Lykkens Sønnen veyes,
Udi hvis Skied var giemt, hvad paa vor Jord kan
eyes,

Af Herligheder som dem idel Bellyst spaaer,
Du er vor Medsynk værd, men billig er din Klage:
Mit Liv en Nælle er av — kun ublide Dage!"

Men

Men var dog du tildeelt en virksom Krop og Siæl,
Hvor Sundhed, Kraft og Mod bestandig havde
Sæde,

Var hver Fornødhelse en Årsag til din Glæde,
Alt Liæk og Kiempesværk du stræbte til dit Vel.
Sveg Dagen ærlig Daad og var dens Timer korte,
I natlig qvægsom Søvn enhver Bekymring borte.

O da! hvor stort dit Hæld, du Hyttens Egermand!
En Rigdom er da din, som alle Perus Skatte,
Dnr den for dig blev tabt, ey kunne dig erstatte,
Dg dette Fortrin helst udmærket har din Stand;
Det gjør dig Byrden let, du midt i Modgang siger:
Min Guld, dig være Tak! ey Helbred mig undviger.

Men stod du tværtimod iblant den Yndlings Flok,
Som ved Forsædres Arv og Lykke i al Handel
Fandt daglig Overflod, som signed' al din Wandel,
At for din Leverid du havde meer' end nok,
Var' dine Lader fuld': at Mangel du kun kiendte
Uv Navnet, og av dem, hvis Ben sig til dig vendte.

Men

Men blev du med dit Alt en daglig Smertes Mand,
Paae Sygdom hos dit Guld, som en forgiftig Drage,
Der spreded' Døeffhed til enhver av dine Dage,
Som ingen Gødme need og intet lindre kan.
Var Uger halve Aar og hørte man dig sige:
"O J! som Helbreed need, hvor er J lykkelige!"

Du giærne skienkte bort din halve Eyendom,
Naar tabte Sundhed du for den dig kunne kiøbe —
Maaffee, du vilde for din Krop i Pialter svøbe,
Naar karst og fro i dem du kunne vandre om —
Ach Ja! vort usle Liv en Samling er av Møyer,
Og Døres Prøvestand just Livets Fryd forhøyer.

Vi atter herpaa see et talende Beviis
I denne Broders Støv, hvis Eftermæle lærer:
At hver sin Deel av Kors i selve Medgang bærer,
Og varig Lykkes Smiil medfere kan Forliis.
Vær her hans Levnets Løb, som Sandhed Præger
haver,
Og lær at vorde viis betids blandt Brodres Grave.

Paa

Paa Pladen:

Dödelige!

Her skue vi det Forkrænelige
av en hæderlig Medborger,
som har nedlagt sin Vandrings-Stav,
endt sin besværlige Reyse,
og vederqvæges nu av den Hvile,
som er tilovers for Guds Folk,

Den i Livet

Velædle, Höyforneemme Kiöbmand
J O H A N J O A C H I M K R O H N .

Föd til Velstand og Ære,
faae HAN förste Gang Lyset
i Bergen den 27de Februarii 1734.
Efter en velanvendt forglös Ungdom
blev HAN en lykkelig Ægtemand
til sin salig avdöde Hustru

A B E L O N E K R O H N , föd **M A A R T M A N ,**
den 18de Januarii 1762.

I dette kiærlige Ægteskab,
som vedvarede til den 2den Junii 1794,
blev HAN ikke velsignet med Avkom;

Dog erkjendte HAN ogfaa deri
HERrens faderlige Forfyn,
Thi flere Aars Sinds og Legems Svagheder
giorde HAM uskikket
til at föle den store huuslige Glæde
i Börns Omgang og Opdragelse.
Men Tröst og Opmuntring af Guds Ord
bragte omfider HANS Sind i Ligevægt,
og nu gik det HAM særdeles vel paa det Sidste.
Ingen Sorg for daglig Udkomme
fandt Sted i HANS Boelig.

En öm og huld SVIGERINDE,
BRÖDRES og BESLÆGTEDES daglige Tilfyn
pleyede HANS lykkelige Alderdom.

HAN bestemte viisligen sit Anbetroede
for de Trængende i Livet,
for sin Familie efter Döden,
som efter en kort Sygdom
uden de frygteligste Piinsler
nedbröd HANS bröstfældige Hytte,
og overfätte HANS frelste Aand
til Guds Börns herlige Frihed
den 27de Januarii 1797.

Nu hvil med salig Fred i dine Fædres Bøe! —
En kjenner Monument, som Vidne om Din Gave,
Men Du dog forrient Tak skal for Din Bandel have,
Og taus Betsignelse nu hylde skal Din Roe.
Farvel! fra Jammers Land — i Herlighedens Rige
Du til en elsket Slægt, velkommen! hiffet siige.

O Brødre! Søstre! og Hans dyrebare Ven!
Engang for Dedens Lec, De ogsaa skulle falde,
Naar Herren ved sit Bink behager da at kalde,
Til evig himmelsk Fryd De samles skal igien.
— Med dette Puske, Haab, — vi Graven nu forlade,
GUD lad os døe med Fred! — GUD hør den
Bøn vi bade!!!

35470

